

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἑτησία καὶ προπληρωτέα, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπικρατίαις δραχμαὶ 11. — Ἐξωτερικῶν φορέγχα χρυσᾶ 15. — Αἱ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντὴς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ | ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒ. ΙΝΟΣ Διαχειριστὴς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 11 Φεβρουαρίου 1888, ΠΕΜΠΤΗ,

ΑΡΙΘ. 20

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΥΡΤΟΠΑΣΗΝ ΑΝΑΧΩΡΟΥΝΤΑ

I

Φεύγεις ; ἀντίο, Κουρτοπάση,
Θὰ σὲ θυμόμαστε, πὲρ ντίο,
Κανεῖς, νὰ ἴμφορεῖς νὰ σοῦ ἴμοιάση
Τὸ πρῶτο θὰ ἴπιρνε βραβεῖο.

Δόξα ἴστην ὥρα ποῦ σαλπάρεις,
ἴσα μαῖστρα, ἴσα φλόκο,
Κι' ἄλλου καρδιαῖς πᾶς νὰ μπλοκάρης,
Πλασμένος εἶσαι γιὰ τὸ μπλόκο.

Ἄλλου δὲ θάβρης Δελγιάννη,
Ὁ κόσμος ἕναν, ἕναν ἔχει,
Μὰ κεί ποῦ πᾶς, κάθε ταβάνι
Ἐρωτοσκάνδαλα σοῦ βρέχει.

Ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἴστο Βουκουρέστι
Πιάνετ' ὁ ἔρωσ μάνι μάνι,
Ψοφοῦνε γιὰ Χριστὸς ἀνέστη . . .
Τρέμετε σύζυγοι Ρουμάνοι !

II

Τῆς Ἀριάδνης, Κουρτοπάση,
Ποτὲ δὲ σοῦ ἴλειψεν ὁ μῖτος
Κι' εἶχε λαβύρινθο χαλάσει
Ὁ διπλωματικὸς σου μῦτος.

Τοῦ ἄϊ-λάϊφ τὰ σαλόνια
Γι' αὐτὸ τὸ μῦτο σ' ἀγαποῦσαν
Καὶ τόσοι σύζυγοι κωθώνια
Γι' αὐτὸν τὸ μέτωπο ἴτυποῦσαν

Φεύγεις καὶ ἴπισω σου ἀφίνεις
Τῆς διαβάσεώς σου ἴχνη
Πομπαις διπλωματίας Φρόνης
Ποῦ γδύμνια σιχαμένη δείχνει.

Σχτύρου φύσις, στὰ νερά μας,
Καμμιὰ δὲν ἴτρεφες φιλία,
Κι' ἄντεπροσώπενες κοντά μας
Τοῦ Ῥοβιλάν τὴν ἴταλία.

III.

Δὲν ἴσουν ἴταλὸς ἴστ' ἄλλῃθεια·
Ὁ ἴταλὸς εἶν' ἀδελφὸς μας,
Σκλαβιά τοῦ βάρχνε τὰ στήθια
Κι' ἴταν ἴστον πόνο σύντροφός μας !

Τοῦ Σάντα Ῥόζα πατριώτης
Ἐσὺ δὲν ἴσουν, Κουρτοπάση,
Τοῦ Ῥήγ' αὐστριακὸς προδότης
Θάχη τὴ μάνα σου γελάσει.

Τὴν ἴταλία γι' ἀδελφὴ μας
Τὴν ἴερωμε καὶ μᾶς γνωρίζει
Καὶ πλάϊ πλάϊ τὸ σπαθί μας
Μὲ τὸ σπαθί της αἴμ' ἀχνίζει.

ἴτου Γαριβάλδη τῆς τῆ μνήμη
Ἄκόμα τὸ σπαθί μας τρίζει
Κι' ὁ Σάντα Ῥόζας τὸ Μπραῖμη,
Τὴ Σφαχτηρία μᾶς θυμίζει.

IV

Αἴ ! Κουρτοπάση τέτοιο τζόγο
Κανεῖς δὲν ἴπαιξε μαζή μας
Νὰ παίζωνται, μ' ἕνα σου λόγο,
Κι' ἄρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ μας

Μὰ μπὸν βιάτζιο ! πᾶν οὔλα !
Μᾶς ἄρησες τὸν Φεδοστιάνη
Μ' ἕνα Τρικούπη Ρᾶς-Ἀλούλα . . .
Θὰ ἴδοῦμε τί κι' αὐτὸς θὰ κάνη.

Ῥαμπαγάς.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

“Αν ὑπάρχη τι θανασίμως τιτρώσκον τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν τιμὴν εἶναι ἡ μομφή, τὸ στίγμα τῆς κλοπῆς, ὅπερ οἱ ξένοι τοσάκις προσεπάθεισαν νὰ ἐγκολάψωσιν ἐπὶ τοῦ μετώπου ἡμῶν, καταντήσαντες μέχρι καὶ τοῦ νὰ καταστήσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος συνώνυμον τοῦ ἀπαισίου ὀνόματος τοῦ κλέπτου εἰς τὰ χαρτιά. Τὴν μομφὴν αὐτὴν, τὸ στίγμα τοῦτο ἔπρεπε βεβαίως, παντὶ σθένει, ν’ ἀγωνιζώμεθα ὅπως ἐξαλείψωμεν, ἀλλ’ ἀντὶ τούτου, ἡμεῖς προσπαθοῦμεν πάντοτε, διὰ τῶν πράξεών μας, νὰ τὸ καθιστῶμεν πλέον ζωηρόν, πλέον μέλαν, πλέον ἀνεξίτηλον. Φαίνεται ὅτι συνειθίσαμεν τόσον νὰ κυλιώμεθα εἰς τὸν βόρβορον αὐτόν, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ τίμιοι δὲν ἐξαγριούνται πλέον πρὸ τῆς ἀτιμίας!

Ἔχομεν πρὸ ἡμῶν ἐν πρόσφατον παράδειγμα τοιαύτης ἀναληψίας.

Τὸ παράδειγμα τοῦτο εἶναι ἡ κλοπὴ τοῦ νομισματικοῦ μουσείου.

Δι’ αὐτὴν ἔπρεπε νὰ συνταραχθῇ ἅπας ὁ τίμιος ἑλληνικός κόσμος.

Νὰ ἐγερθῇ σύσσωμος ἡ δημοσιογραφία ὅλη καὶ νὰ φωνάζῃ καθ’ ἐκάστην.

— Πιάσετε τὸν κλέπτην!

Νὰ ἐγερθῇ σύσσωμος ὁ ἑλληνισμός καὶ νὰ ζητῇ τὸ πρᾶγμα του.

Διότι ἐδῶ δὲν κλέπτεται πλέον ὁ Κώστας μόνον ἢ ὁ Γιάννης.

Κλέπτεται σύμπας ὁ ἑλληνισμός.

Καὶ ὅμως τι γίνεται, κατοπιν τοιαύτης φοβερᾶς κλοπῆς, δι’ ἧς ὁ κλέπτης, ἢ οἱ κλέπται κλέπτουν καὶ ἐξαργυρόνουν μίαν ἐθνικὴν δοξάν;

Μόλις, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν γράφεται κανὲν διαφορίδιον εἰς μίαν τῶν ἐφημερίδων ἡμῶν, ρηγνύουσιν παροδικὴν κραυγὴν κατὰ τοιαύτης ἱεροσυλίας καὶ ἔπειτα σιωπῶσαν ἐπὶ φύλλα πολλὰ.

Ἡ τελευταία εἰδησις περὶ τῆς πολυβοήτου αὐτῆς κλοπῆς

εἶναι βλακώδης, μὲ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας παρέχει περὶ τοῦ ὅτι ἡ κλοπὴ δὲν ἔγινε διὰ μιᾶς, ἀλλ’ ἐπὶ ἔτη πολλὰ ἐγίνετο, διότι ἀπὸ ὅλας τὰς συλλογὰς τῶν νομισμάτων λείπουν τὰ καλλίτερα, τὰ πολυτιμότερα. Αὐτὸ δὲν ἐπεριμέναμε νὰ μᾶς τὸ πούν. Κανεὶς δὲν ἦτο τόσῳ βλάξ, ὥστε νὰ πιστεῦσῃ ὅτι τόσῳ ταχυδακτυλογρικῶς ἐξηφανίσθησαν τὰ κλαπέντα νομίσματα. Οὔτε ὁ Ἀσπιώτης, οὔτε ὁ Καραῖος, οὔτε ὁ βασιλεὺς τῶν ἐλλήνων ταχυδακτυλογρῶν Μελίδης θὰ ἠδύναντο νὰ κατορθώσωσι τοῦτο καὶ ἂν ἔτι συνεμάχουν.

Πᾶς τις ἔχει πλέον ἐσχηματισμένην τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ κλέπτης τοῦ ἐθνικοῦ θησαυροῦ εἰργάσθη μὲ τὴν ἡσυχίαν του, ἐπὶ μακρὸν ἀνενόχλητος, ὡς ποντικός βιβρώσκων κεφαλὴν ὀλανδικοῦ τυροῦ, χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ ὑπὸ τοῦ παντοπώλου ἡ συνεννοημένος μὲ τὸν γάτον τοῦ παντοπωλείου.

Ἐξ ἄλλου ὅμως ὁ περὶ τοῦ ἐθνικοῦ τούτου πλούτου ἐνδιαφερόμενος κόσμος δὲν ἐννοεῖ διατί ἐσπευσαν νὰ ἐνταφιάσουν τὸν νεκρὸν τοῦ νομισματικοῦ Μουσείου, χωρὶς νὰ διαταχθῇ προηγουμένως αὐστηρὰ νεκροψία ἐπ’ αὐτοῦ, καὶ νὰ βεβαιωθῇ ἀπὸ τί καὶ πῶς καὶ ἀπὸ πότε πέθανε, καὶ νὰ δημοσιευθῇ ἐπισήμως ἡ ἐκθεσις τῶν ἱατρῶν, ἀφοῦ πρόκειται περὶ μακαρίτου ἐνδιαφερόντος καὶ ἡμᾶς καὶ τὴν Εὐρώπην ὅλην τὴν ἐπιστήμονα.

Ὁ τύπος ὅλος πρέπει νὰ τὴν κάμῃ ζήτημα τὴν κλοπὴν αὐτὴν, ζήτημα καθημερινόν, καθὼς τὸ Χένι τῆς Γραβιάς.

Καὶ νὰ ᾔναι σύμφωνος ὅλος εἰς αὐτὸ, ἀνεξαρτήτως τῶν κομματικῶν ἰδεῶν, φρονημάτων, πεποιθήσεων ἢ ὑπηρεσιῶν του. Τὸ σύνθημα ὅλων μας πρέπει νὰ ᾔναι.

— Πιάσετε τὸν κλέφτη!

Νὰ μὴ μᾶς πάρῃ τῆς ἀπόκρηας τὸ ρέμα καὶ τὸν ξεχάσωμε. Νὰ μὴν τὸν ἀφήσωμε κι’ αὐτὸν ν’ ἀποκρέβῃ, ἐπιφυσσόμενοι νὰ τὸν ἐνθυμηθῶμεν, μέτα στὴν παρακοστή, ὅταν καὶ ὁ ληστὴς ἀκομὴ μπόρῃ ν’ ἀθωωθῇ καὶ νὰ πάῃ στὸν παράδεισο μ’ ἓνα «μνήσθητί μου, Κύριε».

Ῥωμῆός.

— 8 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 8 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἐξ ἄλλου δὲ ἀπρὸχθάνετο τὴν Βάγιαν, καὶ οὐδεμίαν ἔχανεν εὐκαιρίαν ὅπως διαβάλλῃ αὐτὴν παρὰ τῷ Ρουστέμ.

Ἡ Βάγια ἦτο ἐκ χώρας ἐν ἧ αἱ γυναῖκες ζῶσιν ἐν σχετικῇ ἐλευθερίᾳ, καὶ ᾔσθάνετο πρὸς τὰ ἐν Τουρκίᾳ φυλάσσοντα τὰ χαρέμια ἐξητυλισμένα ὄντα ἀποστροφὴν ἣν ὀλίγον ἐφρόντιζε νὰ ὑποκρύπτῃ, μολονότι δὲν τοῖς ἐφέρετο κακῶς.

— Σήκω, Μπεσῆρ, εἶπεν ἡ Φατιμέ εἰς τὸν εὐνοῦχον, ἂν ἔμβαιεν ὁ πασσᾶς μου, θὰ δυσηρεστεῖτο ἴσως διότι δὲν εἶσαι εἰς τὴν θέσιν σου. Ἡ Βάγια εἶναι εἰς τὸν κῆπον.

— Πηγαίνω νὰ τὴν εὔρω, χανούμ, εἶπε στενάζων ὁ Μπεσῆρ. Ὁ Ἀλλάχ νὰ δώσῃ νὰ μὴν εὑρεθῇ ἀπόψε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παραπονεθῇ πάλιν ἐναντίον της εἰς τὸν ἐνδοξον κύριόν μας!

— Καὶ τί σημαίνει ἂν παραπονεθῇς, ἀφοῦ δὲν σὲ πιστεύῃ! εἶπε πικρῶς ἡ Φατιμέ. Πρέπει αὐτὴ ἡ κόρη τοῦ γαρμπῆ (τῆς δύσεως) νὰ ἔλῃ ποτίσαι τὸν πασσᾶ μου κανένα φίλτρον ἀπὸ μάγισσας τοῦ κτηνηραμένου τόπου της, διότι δὲν ἔχει μάτια νὰ βλέπῃ τὴν κακὴν διαγωγὴν της. Χθὲς ἀκόμη...

— Χθὲς, χανούμ, ὁ καυμένος ὁ Μπεσῆρ εἶπε τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν κύριόν του, ἀλλ’ ὁ αὐθέντης δὲν ἠθέλησε ν’ ἀκούσῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλη φωνὴ χρειάζεται γιὰ νὰ μπῇ στὴν καρδίᾳ τοῦ Ρουστέμ.

Ἐπειτα, μετὰ τινα διακοπὴν, ὁ εὐνοῦχος ἐπανέλαβε:

— Ξεύρετε, χανούμ, ὅτι ὁ διαμαντένιος πασσᾶς μας διέταξε γι’ ἀπόψε μιὰ παράστασι τοῦ Καραγκιόζη. Ἐγὼ γνωρίζω πολὺ τὸν Χασάν-Τσελεπῆ, ποῦ θὰ κάνῃ τὸν Καραγκιόζη. Σήμερα πῆγα καὶ τὸν εἶδα, καὶ μίλησα πολλὰ ὥρα μαζὶ του. Εἶναι πολὺ ξυπνητὸς ἄνθρωπος, ὁ Χασάν Τσελεπῆς. Ἐκατάλαβε ὅλα ὅσα τοῦ εἶπα.

— Καλὰ, Μπεσῆρ, εἶπεν ἡ Φατιμέ ἀποτόμως ἐγειρομένη. Ὅταν ἔλθῃ ὁ Χασάν, θὰ τοῦ ὑποσχεθῇ πέντε λίρας τουρκικὰς ἂν τὰ πῇ καλὰ ὁ Καραγκιόζης.

Τώρα ἀκολούθησέ με. Πηγαίνω νὰ εὔρω τῆς χανούμισ-

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΜΑΣ

Περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἀστυνομίας μας καὶ ἡμεῖς ἐβαρύνθημεν πλέον νὰ γράψωμεν καὶ σεῖς νὰ ἀναγινώσκετε· μεθ' ὅλας τὰς σφαλῆς μεταρρυθμίσεις καὶ μεθ' ὅλα τὰ περὶ αὐτῆς ληφθέντα μέτρα ἡ Ἀστυνομία μας ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ, ὡς ἦτο καὶ πρὶν, ὡς ἦτο καὶ πρὸ εἰκοσαετίας, δηλαδὴ καθαρὰ καὶ ἀναλλοίωτος. . . . *Ῥωμαϊκὴ Ἀστυνομία*, ἀπαράλλακτα ὡς καὶ ὁ χωριάτης ὅστις, μ' ὅσα χρυσὰ καὶ ἂν τοῦ φορέσης, θὰ μένῃ πάντοτε. . . . *Χωριάτης. Γενικός* κανὼν ἀνεπίδεκτος ἐξαιρέσεων !

Τὰ καθημερινὰ κατορθώματά της καὶ τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀθλοὺς της τοὺς ἐσυνειθίσταμεν τόσῳ πολὺ ὥστε πλέον καμμίαν ἐντύπωσιν δὲν μᾶς κάμνουν, τοὺς δὲ κατ' αὐτῆς Φιλιππικούς καὶ τὰς ἐπιτιμήσεις τὰς ἐσυνειθίσσε ὁμοίως καὶ αὐτὴ τόσῳ πολὺ, ὥστε καταντᾷ ν' ἀναγινώσκῃ αὐτὰ γελοῦσα καὶ ταλανίζουσα ἐνδομύχως τοὺς μωροὺς ἐκείνους οἵτινες ἐν φθίνοντι δεκάτῳ ἐννάτῳ αἰῶνι ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ πιστεύουν ὅτι μπορεῖ, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, «παλῆς γαῖδαρος νὰ μάθῃ καινούργια περπατησιὰ !»

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ ἡμεῖς θὰ περιορισθῶμεν ν' ἀφηγηθῶμεν ξηρότατα, ὡς ἀπλοὶ χρονογράφοι, ἀφήνοντας τὰ σχόλια εἰς ὑμᾶς, μίαν σκηνὴν ἀρκούντως ἐκφραστικὴν, ἐκτυλιχθεῖσαν τὸ ἐσπέρας τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐν τινὶ οἰνοπωλείῳ τῆς Πλάκας.

Ἐκατέσσαρες νέοι δικηγόροι ἀνήκοντες εἰς τὰς καλλιτέρας οἰκογενεῖας τῆς πόλεως μας τὸ εἶχαν στρώσει στὸ γλέντι ἐντὸς ἐνὸς τῶν πολυαριθμῶν οἰνοπωλείων τῆς Πλάκας· πλησίον αὐτῶν, εἰς ἄλλην τράπεζαν, συνέτρωγε μετὰ τινος κυρίου ὁ ἀστυνόμος κ. Ἀλεξανδρόπουλος καὶ παρέκει ἐπαίζον τὴν *κορτολνα* τῶν τρεῖς ἀστυνομικοὶ *ἐρυθρόδερμοι*. Τοὺς νέους φαίνεται, θὰ τοὺς ἐπείραζεν ἡ τοιαύτη μετ' ἀστυνομικῶν *ἐρυθρόδερμων* γειτνίασις, καὶ διὰ τοῦτο ἠγέρθη εἰς ἐξ αὐτῶν καὶ πλησιάσας τὸν κ. Ἀλεξανδρόπουλον τοῦ εἶπε μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς εὐγενείας καὶ λεπτότητος :

— Κύριε ἀστυνόμε, φρονῶ ὅτι δὲν εἶναι καμμία ἀνάγκη νὰ εὐρισκώμεθα ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν· διὰ τοῦτο θὰ σᾶς παρακαλέσωμεν, νὰ εἰπῇτε εἰς τοὺς κ. κ. κλητῆρας νὰ τραβηχθῶν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, εἰ δυνατόν, κ' ἐκεῖ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν κοντσίνα των· ἡμεῖς ἐδῶ, μετὰξὺ μας διασκεδάζοντες, δυνατόν νὰ παρεκτραπῶμεν καὶ ὀλίγον καὶ δὲν θέλομεν νὰ ἔχωμεν αὐρίον μάρτυρας καὶ διαλαλητάδες τοὺς κ. κ. κλητῆρας.

Ἡ ἀπαίτησις τοῦ κυρίου ἦτο μεγάλη· τὸ μέρος ἦτο δημόσιον· ἦτο δι' ὅλου, οὔτε λέσχη οὔτε σύλλογος ἦτο ἐν τῷ ὁποίῳ νὰ ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος εἰς ὀρισμένα μόνον άτομα· ἦτο ταβέρνα, μέρος δηλ. ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ δύνατο νὰ εἰσέλθῃ καὶ ὁ κλητῆρ, καὶ ὁ χαμάλης καὶ ὁ λωποδύτης νὰ τραβήξῃ τὸ κατοσταράκι του· ὥστε ἡ ἀπαίτησις τῶν κ.κ. δικηγόρων ὅσῳ μεγάλη τότεν καὶ παράλογος ἦτο.

Τοιαύτην τινὰ ἀπάντησιν ἡ δύνατο καὶ ὤφειλε νὰ δώσῃ ὁ κ. ἀστυνόμος εἰς τοὺς τότεν ἀπαιτητικούς κυρίους. Ἀντὶ τοῦτου ὅμως, ἐγείρεται ὀργισμένος καὶ ἀπειλητικὸς καὶ ἀνακράζει :

— Τί σας κάνουν αὐτοὶ ! μήπως εἶναι ρουφ ... καὶ δὲν τοὺς θέλετε κοντά σας ; Κι αὐτοὶ, καθὼς κ' ἐσεῖς εἶναι ὅλοι ἀπὸ οἰκογένειαν καὶ δὲν σᾶς προσβάλλουν ἂν κάθονται στὸ πλάι σας ! . . . Καὶ ἐξακολουθεῖ στεντορεῖως φωνῶν καὶ πλέκων ἐγκώμια εἰς τοὺς κλητῆρας, ἅτινα ὡς μόνον ἀποτέλεσμα ἔσχον νὰ ἐξαγριώσωσι τοὺς κλητῆρας, νὰ ἐξαγριώσωσιν ὡσαύτως ἕνα λοχίαν εὐρισκόμενον ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ, νὰ τὸν ἀναγκάσωσι καὶ αὐτὸν ν' ἀνακράξῃ μετὰ λύσσης :

— Κ' ἐγὼ, ρε, εἶμαι ἐγγονος τοῦ Ἀνδρούτσου !

Καὶ τέλος νὰ λάβῃ χώραν ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ σκηνή, ὅχι καὶ πολὺ κοσμία, τῆς ὁποίας ὑποκινητὴς ἦτο ὁ κ. ἀστυνόμος.

Αὐτὸ εἶνε ὅλο· καὶ τώρα θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ ἐξαγάγωμεν καὶ ἡμεῖς ἐξ αὐτοῦ τὸ συμπέρασμα· μας τὸ ὅποιον συνοψίζεται εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις :

— Ἀντὶ ὅλων τῶν διπλωμάτων τὰ ὅποια ζητεῖ τὸ ὑπουργεῖον, ὡς προσόντα, ἀπὸ τοὺς διοριζομένους ἀστυνομικούς μας ὑπαλλήλους, θὰ ἦτο προτιμότερον ἂν ἐζήτει μόνον διπλώματα καλῆς συμπεριφορᾶς, καὶ ἀντὶ ὅλων τῶν ἐγκυκλίων

σαις στὸν κῆπο. Πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ πασσαῦ μας. Θὰ ἔχῃ γυρίσει τώρα εἰς τὸ σελαμλήκι. Δὲν θέλω, ὅταν ἔλθῃ, νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἀπουσίαν μου.

Καὶ ἡ Φατιμὲ, ἀφοῦ ἀνεσῆκωσε τὰ μακρὰ κράσπεδα τοῦ *ἀντεριοῦ* της, ἀνύψωσε διὰ τῆς λευκῆς αὐτῆς χειρὸς τὴν μεταξίνην αὐλαίαν ἣτις ἐχώριζε τὸ διβάνιον ἀπὸ τῆς μαρμαρίνης αἰθούσης.

— Μαλκούμ ! ἐφώνησε βλέπουσα τὴν ἀλαῖα αὐτῆς, ἣτις ἔστατο ὀρθία ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος. Τί κάμνεις ἐδῶ, διαβολοκόριτσο ;

— Ἡ δούλη σας εἰς περιμένει, χανούμ, ἐψιθύρισε ἡ Μαλκούμ.

— Σὲ εἶχα διατάζει νὰ πᾶς 'στὸν κῆπο, εἶπε τρυφῶς ἡ Φατιμὲ. Διὰ νὰ τιμωρήσω τὴν ἀπειθειάν σου, θὰ δοκιμάσῃ ἀπόψε ἡ ράχη σου τὸ *κουρμπάτσι* τοῦ Μπεσῆρ.

Ἡ εἰκὼν ἦν ἀπετέλουν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἡ Φατιμὲ, ὁ Μπεσῆρ καὶ ἡ Μαλκούμ ἦν ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας συχνότατα βλέπει τις εἰς τὰ χαρέμια.

Ἡ θυμωθεῖσα χανούμ ἠπειλεῖ διὰ τοῦ νεύματος καὶ τοῦ βλέμματός τὴν δυστυχῆ δούλην ἣτις ταπεινῶς ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέμενε, μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἑσταυρωμένας, τὴν τρομερὰν τιμωρίαν δι' ἧς ἠπειλεῖ αὐτὴν ἡ κυρία της.

Ὁ εὐνοῦχος ἐγέλα μοχθηρῶς καὶ ἐθώπευε τὸ *κουρμπάτσι* του.

Διαταγὴν μόνον ἐζήτει διὰ νὰ δείρῃ τὴν Μαλκούμ καὶ τὴν διαταγὴν ταύτην θὰ ἔχαιρεν ἂν ἐξετέλει, διότι ἐσκέπτετο, ὡς ἡ Φατιμὲ, ὅτι τὸ δυστυχὲς κοράσιον ἤκουσε τὴν συνομιλίαν των, καὶ ἐπεθύμει νὰ προλάβῃ τὴν ἀκριτομυθίαν τῆς ἀλαῖα ἀποτελειόνων αὐτὴν ἐπὶ τόπου.

Ἄλλ' ἂν ἡ χανούμισσα ἦτο σκληρὰ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας, ἦτο ἐξ ἄλλου συνετὴ. Ἴσως ὁ Ῥουστὲμ πασσαῦς θὰ ἐθεώρει κακὸν ὅτι ἐθανατώθῃ μία τοῦ δούλην ἄνευ τῆς ἀδείας του, ἡ δὲ Μαλκούμ, ἐν περιωρίζετο εἰς ἀπλὴν τιμωρίαν της, ἡ δύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ ὅσα ἤκουσε.

Ὅθεν ἡ Φατιμὲ ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ φανῇ συγχωρήσασα ἀλλὰ δὲν παρητήθη τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκδικήσεως.

Ἡ καρδιά της γυναικὸς ταύτης ἐπαλλε μόνον διὰ νὰ μισῇ.

— Ἐμπρός, εἶπε τρυφῶς ἡ Φατιμὲ πρὸς τὴν τρέμουσαν Μαλκούμ, ἔμπρός, καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι μὲ τὸ πρῶτόν σου σφάλμα θὰ σὲ πεθάνω 'ς τὸ *κουρμπάτσι*.

Οἱκτρὰ εἶναι ἡ τύχη τῶν δυστυχῶν αὐτῶν πλασμάτων, ἅτινα ἐν Ἀνατολῇ ὀνομάζονται ἀλαῖα καὶ πωλοῦνται παρὰ τῶν γονέων αὐτῶν, τετραετὴ ἢ πενταετὴ, εἰς δουλεμπόρους.

Πάντοτε ἡ Κιρκασία χορηγεῖ αὐτά.

Οἱ ἄγριοι ὄρειοι τῆς χώρας ταύτης εἶναι πτωχοὶ, καὶ ἀνατρέφοντες τὰς κόρας αὐτῶν διὰ νὰ τὰς πωλίσωσι, πιστεύουν ὅτι ταῖς παρασκευάζουσι τύχην λαμπράν.

Ἐν τῷ χωρίῳ, θὰ ἦσαν καταδεδικασμένοι εἰς τὰς ἐπιμο-

τάς οποίας στέλλει καθ' ἑκάστην εἰς τὰ ἀστυνομικά τμήματα, θά ἦτο τελεσφορώτερον ἂν ἐστελλεν ἀνά ἕν ἐγχειρίδιον τῶν τρόπων τοῦ φέρεσθαι!

Chacal.

ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΡΑΣ ΑΛΟΥΛΑ.

«Ο Ρας Ἀλούλα, εἶνε ἀναστήματος ὑψηλοῦ, ἰσχνὸς καὶ νευρώδης. Ἔχει τὴν κόμην βραχεῖαν καὶ οὐλὴν, δὲν ἔχει μύστακα, μόνον δλιγότεριον ὑπογένειον. Ἔχει ὀφθαλμοὺς μικροῦς καὶ τὸ βλέμμα θρασυ, ρίχνει σιμὴν, χεῖλη λεπτά. Ἔχει τὴν ἐπιδερμίδα μέλαιναν. Τεσσαρακοταπεντούτης ὢν ἐνδύεται ὡς ὅλοι οἱ Ἀβυσσινιοί, εἶναι ἄλλως τε σχεδὸν πάντοτε ἀνυπόδητος. Δὲν φέρει παράσημα. Μόνον τὴν ἡμέραν τῆς μάχης περιβάλλεται μετὰξινον χιτῶνα ἀνοικτῶν χρωμάτων μετὰ πλατειῶν περικελίδων χρυσοπαρύφων. Ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ὅπλα καὶ ἔχει ὡραία τοιαῦτα, ἅπαντα προερχόμενα ἐκ δώρων τῶν πρὸς αὐτὸν ἐλθουσῶν διαφόρων ἀποστολῶν. Κατοικεῖ πάντοτε ἐν Ἀσμάρᾳ ἐνθα εὐρηνται αἱ καλύβαι του. Τὰ μόνον του ἐπιπλά εἰσὶν οἱ καλύπτοντες τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης του τάπητες. Ἐπὶ τῶν τοίχων εἰσὶ καθηλωμένα κέρατα βοῶν πρὸς ἀνάρτησιν τῶν φορεμάτων του. Ἐκατοντάς στρατιωτῶν φρουρεῖ αὐτὸν νυχθημερόν. Ὁ Ρας Ἀλούλας δὲν ὀφείλει τὴν θέσιν του εἰς τὴν καταγωγὴν καὶ τοὺς συγγενεῖς του ἀλλ' εἰς τὰ ἠθικά του προτερήματα. ὠνομάσθη Ρας μετὰ τὴν κατὰ τῶν Αἰγυπτίων νίκην του. Δὲν γνωρίζει ν' ἀναγινώσκει οὐδὲ νὰ γράρῃ. Οἱ πλεῖστοι τῶν στρατιωτῶν του ἀπεχθαίνονται αὐτὸν, ἀλλ' ἅπαντες τρέμουσιν ἐνώπιόν του. Θὰ παρμεῖναι πιστοὶ εἰς αὐτὸν ἐν ὅσον θὰ ὁδηγῇ αὐτοὺς εἰς νίκας, ἀλλ' εἰς τὴν πρώτην ἀποτυχίαν βεβαίως θὰ τὸν ἐγκαταλείψωσιν. Εἶναι ἀρχιστράτηγος καὶ διοικητὴς τοῦ Τιγρέ. Ἡ προφάσις αὐτοῦ εἰσὶν ἀνέκκλητοι. Ἐν Ἀβυσσινίᾳ δὲν ὑπάρχουσι φυλακαί. Τῶν ἐνόχων ἀποκόπτονται ὁ βραχίονας ἢ ἡ κνήμη ἀναλόγως τοῦ ἐγκλήματος. Τοῦ ληστοῦ ἀποκόπτουσι τὴν δεξιὰν χεῖρα. Ἐάν ἡ κλοπὴ

συνοδεύηται ὑπὸ κακώσεων ἀποκόπτεται ὁ ἐνοχος τὴν μίαν χεῖρα καὶ τὸν ἕνα πόδα! Εἶνε ἀπλούστατον, ὡς βλέπετε. Ὁ Ρας Ἀλούλας τρώγει ὡς ὅλοι οἱ ὀπαδοὶ του ὠμὸν κρέας καὶ πίνει τὸ σύνθηδες ἐγγώριον ποτὸν ὡς καὶ μέλι. Τέλος ἅπασαι αἱ κυκλοφοροῦσαι εἰκόνες αὐτοῦ εἰσὶ φαντασιώδεις, διότι οὐδέποτε ἐφωτογραφήθη καὶ οὐδέποτε ἐπέτρεψεν εἰς εὐρωπαϊὸν φωτογράφον νὰ κατασκευάσῃ τὴν εἰκόνα του.

Με τέτοιο θερὸ ἔχει νὰ κάμῃ ὁ τάλας Σάν-Μαρτζάνος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ κλοπὴ τοῦ νομισματικοῦ μουσείου.— Ἰδοὺ τί γράφει ὁ Messenger d'Athènes περὶ τῶν τελευταίων ἀποκαλύψεων τῆς μυστηριώδους καὶ παραδόξου ἐπιστημονικῆς κλοπῆς τοῦ μακαρία τῇ λήξει Νομισματικοῦ Μουσείου (αἰωνία του ἢ μνήμη):

«Πρὸ ὀλίγου ἐγένετο ὀδυνηροτάτη ἀποκάλυψις ἐν τῷ νομισματικῷ μουσεῖῳ. Δὲν προκειται πλεον, ὡς ἐπιστεῦετο ἀπότινων μηνῶν, περὶ τῆς κλοπῆς μιᾶς μόνης συλλογῆς, ἀλλὰ περὶ τῆς κλοπῆς τῶν σπανιστάτων νομισμάτων τῶν περιεχομένων, ἐν ἀπάσαις ταῖς συλλογαῖς τοῦ μουσείου. Βεβαιοῦται ἤδη, ὅτι ἡ κλοπὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτελεσθῇ ἢ ὑπὸ παλλήλων τοῦ Μουσείου, ἢ ὑπὸ προσώπων ἐχόντων ἐλευθερίαν εἰσόδου εἰς αὐτό, καὶ ὅτι ἡ δὴθεν κλοπὴ μετὰ ρήξεως ἐπενοήθη μόνον, ὅπως ἀποπλανήσῃ τὰς ὑπονοίας τῆς Ἀστυνομίας. Πιστεύεται, ὅτι ἡ ἀφαίρεσις τῶν νομισμάτων εἶχεν ἀρχίσει πρὸ πολλῶν ἔτων, καὶ ὅτι οἱ δράσται ἢ ὁ δράτης τῆς κλοπῆς ἀπεφάσισαν νὰ ἐπινοήσωσι τὴν γνωστὴν σκηρὴν, τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ἐγένετο φανερόν, ὅτι τὸ ἐγκλημα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὲν ἐπὶ πλέον κεκαλυμμένον.»

Ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης πείθεται τις ὅτι τὸ μακαρίτικο ἀπέθανεν ἐκ χρονίου νοσήματος καὶ ὅχι ἐξ αἰφνιδίου θανάτου, σύναμα δὲ ἐξάγει κακὰ συμπεράσματα περὶ τῆς ἀνεξελέγκτου διαχειρίσεως πάσης ἐθνικῆς περιουσίας. Τὸ ἔθνος ὁμοιάζει μὲ ἀνήλικον κληρονόμον τὸν ὅποιον ἀσυνειδήτως κλέπτουν οἱ κηδεμόνες του.

Τὸ κομιτάτον τῶν ἀπόκρεω.— Ἰδοὺ τίς ὁ ἀπό-

χωτέρως ἐργασίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ εὐρωσι τοὐλάχιστον τὴν ὑλικὴν εὐημερίαν, καὶ ἂν τύχῃ ν' ἀρέσκωσιν εἰς τινὰ πασσάν, δύνανται νὰ γείνουν μεγάλαί δέσποιναί.

Τινὲς ὑφ' ὧν μάλιστα μέχρι τῆς τάξεως τῶν Σουλτανίδων. Πρὸς ἀπόκτησιν δὲ τοιαύτης τύχης, δὲν ἀπαιτεῖται εἰμὴ ἐν τῶν τυχαίων περιστατικῶν ἐξ ὧν βρίθκει ἡ ἱστορία τῆς ὀθωμανικῆς αυτοκρατορίας.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ἀπουλ Μετζιτ ἦτο πτωχὴ ὑπηρετρία τῶν ἀνακτόρων, ἡς αἴφνης ἠράσθη ἡμέραν τινά, ὁ Σουλτάν Μαχμούτ, ἰδὼν αὐτὴν διερχομένην τὰς αὐλὰς τοῦ σεραγίου, καμπτομένην δὲ ὑπὸ τὸ βάρος φριτίου ξύλων ὅπερ ἔφερον ἐπὶ τῶν νώτων αὐτῆς, διὰ νὰ θερμάνῃ τὸν αυτοκρατορικὸν λουτρῶνα.

Ἄλλως δὲ ρητέον ὅτι θεωροῦνται ἐν γένει αἱ δοῦλαι ὡς ἀποτελοῦνται καὶ αὐταὶ μέλος τῆς οἰκογενείας, καὶ ὅτι τῆς Τουρκίας οὗτης χώρας οὐτωδῶς δημοκρατικῆς, οὐδεὶς ἀπορεῖ διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῶν, οὔτε τὰς ὀνειδίζει διὰ τὴν καταγωγὴν τῶν, ὅταν κατορθώσων νὰ νυμφευθῶν τὸν κύριόν τῶν.

Ὅθεν δὲν θὰ ὑπέφερον πολὺ, αἱ δὲ ἦσαν ἀδιαλείπτως λεῖα τῆς ζηλοτυπίας τῶν χανουμισσῶν, αἵτινες φοβοῦνται μήπως ὑποσκελισθῶσι παρ' αὐτῶν.

Καὶ τοιαύτη ἦτο ἡ περίπτωσις τῆς δυστυχοῦς Μαλκούμ, ἡς τὸ θελκτικὸν κάλλος καὶ ἡ νεανικὴ χάρις πολλάκις ἐφείλκυαν τοῦ Ρουστέμ τὰ βλέμματα.

Ἡ Μπεσμέ καὶ ἡ Ζαϊδὲ, ἰσχυρά, ὡς ἐκ τῆς ἀρχαιότητος

τῶν ἐν τῷ χαρμεῖῳ καὶ τῆς ιδιότητος αὐτῶν ὡς μητέρων, δὲν κακομετεχειρίζοντο τὴν ἀτυχὴ νεάνίδα.

Ἄλλ' ἡ υπερήφανος Φατιμέ, ἥτις ἐν αὐτῇ προησθάνετο μέλλουσαν ἀντιζήλον, τὴν ἐδασάνειν ἀδιακόπως, τὴν εἶχε δὲ ζητήσῃ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν τῆς διὰ νὰ τὴν ἔχῃ θυμὰ τῆς.

Ἡ Βάγια ἐξ ἐναντίας, ἡγάπα καὶ ἐπροστάτευε τὴν ταπεινὴν Ἀλαϊκ, ἡς ἡ πρῶτης, πάντα ἄλλον ἢ τὴν ἀσπλάγχχον Φατιμέ θὰ ἀφώπλιζε.

Γεννηθεῖσα ὡς ἡ Μαλκούμ ὑπὸ μεμακρυσμένον οὐρανόν, ἡ Βάγια ὠμίλει μετὰ τῆς Μαλκούμ περὶ τῶν ἐλευθέρων παιδικῶν χρόνων αὐτῶν, περὶ τῶν βουβῶν τῆς πατρίδος τῶν, καὶ ἐθέλετο, ἐγοητεύετο, παρμευθεῖτο συγκαταβαίνουσα νὰ ταπεινώνεται τόσον ὥστε νὰ συνομιλῇ μετ' αὐτῆς, ἐν ᾧ ἐκινδύνευε νὰ ἐπιτύρῃ τοὺς παρκασμοὺς τῶν λοιπῶν χανουμισσῶν. Δὲν τὴν ἐζήλευεν, ἴσως διότι καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ δὲν ἠσθάνετο πολὺ ζῶηρον ἔρωτα πρὸς τὸν πασσάν, καὶ πολλάκις ἐσκέφθη νὰ τὴν κάμῃ φίλην τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς.

Ἄλλ' ἡ Βάγια ἤξευρεν ὅτι αἱ σύντροφοι αὐτῆς τὴν κατεσκόπευον, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι εἶχεν δόξνας, ἡ ἠσθάνετο πόθους, δὲν τοὺς ἐνεπιστεῦετο εἰσέτι εἰμὴ εἰς γρατῖάν τινα μαύρην ἥτις ὑπῆρξε τροφὸς αὐτῆς καὶ ἦλθε μαζὶ τῆς ἐκ τοῦ Μαρόκου εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ἄλλως δὲ ἡ Βάγια δὲν ἦτο ἐκεῖ ὅπως διαμαρτύρηται κατὰ τῶν αὐστηροτήτων τῆς Φατιμέ καὶ προφυλάττη τὴν

λυτος μονάρχης τῶν ἡμερῶν αὐτῶν. Ὅλοι οἱ μασκαράδες εἶναι ὑπὸ τοῦ του. Καὶ ὅλοι θ' ἀμιλλῶνται ποῖος νὰ φανῇ περισσότερο μασκαράς, διὰ ν' ἀξιωθῇ τοῦ βραβείου του. Ἡ πρωτεύουσα, αἱ Ἀθῆναι (ὦ Ἀθήνα πρώτη χώρα!) κατήντησαν νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἐλύσουν κόσμον διὰ σοβαρῶν μέσων καὶ καταφεύγουν εἰς τὸ μασκάρευμα. Αἱ ἀρχαῖαι Ἀθῆναι εἴλκυον τὸν κόσμον διὰ τῆς καλλιτεχνικῆς αὐτῶν φήμης, διὰ τῆς φιλοσοφικῆς ἀξίας των, διὰ τῆς νομοθετικῆς δεινότητός των. Αἱ σημεριναὶ ἀπελπισθεῖσαι ἀπὸ ὅλ' αὐτὰ τὰ μέσα καταφεύγουν εἰς τὸ μασκάρευμα, καὶ φωνάζουν εἰς τὸν κόσμον.

— Ἐλᾶτε νὰ μᾶς κμαρώσετε.

Προτείνομεν, νὰ μὴ δεχθῇ κανένας μασκαράς τὸ πρῶτον βραβεῖον, ἀλλὰ νὰ τὸ χαρίσῃ εἰς τὸ Κομιτάτον.

*
**

Ἡ προσεχὴς Κυριακὴ.—Τὴν κυριακὴν ἔχομεν τοὺς πρῶτους ἀκροβολισμοὺς τῆς Τρελλῆς Νύμφης τῶν Ἀποκρέω. Ὁ κόσμος ὅλος θὰ γελά. θὰ ᾄδῃ γλέντι γενικὸν ἀλλὰ τὴν ὅλην εὐθυμίαν θὰ χαλοῦν μόνον αἱ ἐκ τοῦ *Φιλοκτήτου* καὶ τῆς συνεδριάσεως τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου δραματικαὶ ἐντυπώσεις.

*
**

Ὁ πολιτικὸς σύλλογος.—Θὰ ἐπιμείνῃ λέγουν. Δὲν θὰ διακόψῃ καθόλου τὰς συνεδριάσεις του. Καὶ τὰς δύο Κυριακὰς τῆς Ἀποκρέω ἀκόμη αὐτὸς θὰ τὰς θεωρήσῃ ὡς ἐργασίμους ἡμέρας. Διαδίδεται μάλιστα ὅτι τὴν τελευταίαν Κυριακὴν, θὰ ὁμιλήσῃ ἐν αὐτῇ ὁ ἴδιος ὁ Δηλιγιάννης περὶ τοῦ πῶς δεῖ μασκαρευεῖσθαι ἐν οὐ δέοντι καὶ μὴ μασκαρευεῖσθαι ἐν δέοντι.

*
**

Μεταξὺ δύο λιμοκοντόρων.

— Μωρὲ κρίμα ν' ἀπαγορεύσῃ φέτος τὸ Κομιτάτο τοὺς πεθαμένους! Τί φυσικὰ τοῦ θάκανα τὸν πεθαμένο!...

— Ἀπ' τὴν πείνα!...

*
**

Μαλκοὺμ ἀπὸ τῆς τιμωρίας ἦν τῇ ὑπέσχετο ἡ ὀξύχολος κυρία της.

Ἡ Βάγχα ἠκολούθησεν εἰς τὸν κῆπον τὰς λοιπὰς χανοὺμ ὅπως ἐπωφελήθῃ τὴν γλυκύτητα θαυμασίας ἐσπέρας, καὶ διὰ νὰ δειπνήσῃ ἀναμείνουσα τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀθέντου, ἥτις δὲν ἐμελλε νὰ βραδύνη πολὺ, διότι προϋτίθετο νὰ παράσχῃ κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν διασκέδασιν εἰς τὸ χαρέμι του διὰ παραστάσεως τοῦ *Καραγκιόζη*.

Ἐπειτα ἡ Φατιμέ οὐδόλως διανοεῖτο νὰ διατάξῃ παρευθὺς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀπειλῶν αὐτῆς.

Ἐσπευδε νὰ εὐρεθῇ μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ χαρεμίου, πρῶτον διότι εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν Μπεσῆρ, ὅτι ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ καὶ πρὸ πάντων διότι κυρίως ἐνόει νὰ μὴ παρατηρηθῇ καὶ σχολιασθῇ ἡ ἀπουσία της.

Λοιπὸν διήλθε τὴν μαρμαρίνην αἴθυσαν διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρὸς τὸν κῆπον ἀναβαίνουσαν κλίμακα διότι αἱ πλεῖσται τῶν μεγάλων τουρκικῶν κατοικιῶν παρουσιάζουσι τὸ παράδοξον τοῦτο καὶ ὅλως ἰδιάζον αὐταῖς ὅτι οἱ δεινότεροι καὶ ἀνθόσπαρτοι κῆποι των εἶναι ἐπὶ ἀναχωμάτων ὑψηλοτέρων τῶν δωματίων τοῦ οἴκου.

Ὁ εὐνοῦχος προηγεῖτο αὐτῆς κρατῶν τὸ *κουρμπάτσι* του ὡς σπάθην καὶ ἡ Μαλκοὺμ τὴν ἠκολούθει ἀνέχουσα τὴν κυματίζουσαν οὐρὰν τοῦ *άντερσοῦ* της, ὅπερ ἐσάρωνε τὰς πλάκας.

Ἡ Φατιμέ ἐβάδιζε μὲ τὸ συρτὸν ἐκείνου βῆμα ὅπερ δίδει εἰς τὰς ὀθωμανίδας ἡ ἐξίς τῶν *πασουμακιῶν* προεχωρεῖ, ἀ-

Τελευταία ὥρα. Εἶχον γραφῇ τὰ περὶ Νομισματικοῦ Μουσείου ὅτε ἀνέγνωμεν ἐν τῇ *Ἐφημερίδι* ὅτι πρῶτη αὐτῇ ἐδημοσίευσεν τὴν νέαν ἀποκάλυψιν ἣν ἐδημοσίευσεν ὁ *Ἀργε Διαφόρος τῶν Ἀθηνῶν*.

Ἡ νέα ἀποκάλυψις περὶ τοῦ νομισματικοῦ μουσείου λέγει ἡ *Ἐφημερίς* ἐνεποίησεν ὁδυνερὰν ἐκ τῆς εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἡ βραδύτης τῆς ἀνάκρισεως κινεῖ εἰς ἀγανάκτησιν καὶ τοὺς ἀπαθεστέρους, ἀλλ' ὅτι κυρίως ἐξοργίζει εἶνε ἡ σιγὴ αὐτῆς. Ἡ ἀνάκρισις πρὸ μηνῶν ἤδη κατέστη καὶ ἰχθύος ἄσωνοτέρα. Ἀλλὰ μετὰ τὴν νέαν ἀποκάλυψιν ἡ κοινωνία ἔχει τὴν ἐπιτακτικὴν ἀξίωσιν νὰ ὁμιλήσῃ ἡ ἀνάκρισις, ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ μάθῃ τέλος πάντων τί συμβαίνει. Ἡ περαιτέρω σιγὴ εἶνε ἀσύγγνωστος.

*
**

Ὁ κ. Ἀνέστης Κωνσταντινίδης ἀνέλαβε καὶ ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν *Ἀστοιχειώδους Μηχανικῆς θεωρητικῆς καὶ ἐφηρμοσμένης*, ἐκπονηθείσης ὑπὸ τοῦ νομομηχανικοῦ κ. Ν. Γαζῆ, ὅστις συναριθμῶμενος τὴν ἑλλειψιν, ἦν πάντες οἱ περὶ τὴν μηχανικὴν ἐνδιατρίβοντες ἀνομολογοῦσιν, ἵνα τις μὴ ὑπάρξῃς συγγράμματος πραγματευομένου περὶ μηχανικῆς, τοῦ σπουδαιωτάτου τούτου κλάδου τῆς ἐπιστήμης, διὰ τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ὁποίου ἐν τῇ ἐθνικῇ ἐργασίᾳ παντός λαοῦ, ἐξασφαλίζεται πᾶσα ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ πρόοδος προάγεται δὲ ὁ δημόσιος καὶ ἰδιωτικὸς πλοῦτος καὶ ἐπιτυγχάνεται ἡ κοινὴ εὐπραγία, προέβη εἰς τὴν συγγραφὴν τοιοῦτου βιβλίου πρῶτον οὐδὲν ἔχωντὴν πείραν καὶ τὰς καθ' ἑκάστην παρατηρήσεις, ἃς ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς πολυετοῦς ἐν τῇ Πολυτεχνείῳ καὶ τῇ ναυτικῇ τῶν δοκίμων σχολῇ διδασκαλίας του καὶ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του ὡς μηχανικοῦ καὶ συντάξας οὕτως εὐμεθεδον καὶ ἡλοποιημένον αὐτὸ κατὰ τὴν διάταξιν, τὴν σαφηνείαν καὶ τὸν πλοῦτον τῆς ὕλης, ὥστε ὁ σπουδαστὴς ἐφηρμοσμένης ἐπιστήμης νὰ εὐρίσκῃ πλήρη σειρὰν μαθημάτων στοιχειώδους μηχανικῆς, ὁ μηχανογράφος καὶ ἐργολάγος πραγματεία πάντων τῶν ἀναγκαζούντων αὐτοῖς μηχανημάτων, ὁ ἐργολάβος καὶ ὁ ἐργάτης πρακτικὴν περιγραφὴν καὶ ὁδηγὸν περὶ τῆς χρήσεως τῶν μηχανικῶν συσκευῶν. Πρὸς ἐξήγησιν δὲ τοῦ κειμένου θὰ ὑπάρξωσι καὶ 800 εἰκόνες καὶ σχήματα, τὰ δὲ ὅλον βιβλίον θὰ σύγκηται ἐκ 50 τυπογραφικῶν φύλλων.

ναυδος, σύννου, καὶ ἐπὶ τῆς ἀγερῶχου αὐτῆς μορφῆς ἀντανέκλων ζωηρῶς τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ της ὑποδόσκοντα πάθη.

Ἀνεγίνωσκας ἐπ' αὐτῆς τὴν περὶ ἐκδικήσεως ἐλπίδα, καὶ οἱ χαλυβολαμπεῖς ὀφθαλμοὶ της ἐξέφραζον ἀμείλικτον ἀπόφασιν.

Ἡ χανοὺμ ἀνέβη βραδέως δωδεκάδα βαθμίδων καὶ ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀμμώδους ἐδάφους τοῦ κρεμαστοῦ κήπου. Ἐκεῖ, ὑπὸ γηραιῶν πλάτανον, ἀναμέσον τῶν ρόδων καὶ τῶν γαρυφάλων, αἱ ἀντίζηλοι αὐτῆς, ἐν κύκλῳ ἀνακεκλιμέναι ἀνέπνεον τὴν μυροδόλον αὔραν τοῦ Βοσπόρου.

Ἐπῆρχετο ἡ νύξ, γαλήνιος καὶ λαμπρὰ νύξ. Οἱ ἄστέρες ἀνήπτοντο εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος καὶ ἡ ἡμισέληνος ἐχάρασσε τὸ σῆμα τῆς αὐτοκρατορίας εἰς τὸν οὐρανὸν πορφυρούμενον ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ὅστις ἐξηφανίζετο ὑπὸ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ.

Τὸ δεῖπνον εἶχε παρατεθῇ ἐπὶ μικρῶν στρογγύλων καὶ ἀρκετὰ χαμηλῶν τραπεζίων, ὅπως αἱ χανοὺμισσαι λαμβάνωσι τὰ φαγητὰ χωρὶς νὰ χαλοῦν τὴν *ραχατλίδικη* (ἀναπαυτικὴν) θέσιν των.

Αἱ δοῦλαι ταῖς ἔφερρν τὰ *ἱμπρίκια*, τὰς λεκάνας τὰς ἀργυρᾶς καὶ τὰ χρυσοκέντητα *πεσκήρια* (προσόψια) διὰ νὰ πλύνουν καὶ σπογγίσουν τὰς μακροδακτύλους χεῖράς των καὶ ἤρχιζον νὰ ἐπιτίθενται, ἄνευ ἐκλογῆς, κατὰ τῶν παραδόξων καὶ πολυαριθμῶν φαγητῶν ἐξ οὗ ἀπετελεῖτο τὸ δεῖπνον.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἡ Μεσοχομάγκα τῶν Παρισίων καὶ ὁ Ἀγροικογλιάννης τοῦ κ. Ραγκαβῆ — Δὲν ἦτο κόσμος εἰς τὴν παράστασιν τῆς Κυριακῆς, καθ' ἣν ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Μ. Ἀρνωτάκη ἡ Μεσοχομάγκα καὶ ὁ Ἀγροικογλιάννης. Ὅλγοι ἦσαν ἀλλ' οἱ ὅλγοι αὐτοὶ εὐχαριστήθησαν ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς κυρίας Ἀρνωτάκη, ὡς μεσοχομάγκας, καὶ τῶν κ. ν. Λαζαρίδου καὶ Ζάνου ἐν τῇ Ἀγροικογλιάννῃ. Ἡ κυρία Ἀρνωτάκη εἰδεί τεχνὴν πολλὴν καὶ μαγγίτικὴν δεξιότητα ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει ἰδίως, ἀλλὰ πόσον τὴν ἡδίζει ἡ μετάφρασις, ἥτις ἡδίζει καὶ τὸ ὅλον ἔργον! Σὰς προσφέρωμεν ἕνα μεζὲν ἐξ αὐτῆς, διὰ νὰ ἐννοήσῃτε τὴν ἀθλιότητά της: Ἄνὰ μᾶς κενώσῃ τὴν γωνίαν, λέγει ἐν τῶν προσώπων τοῦ δράματος ἐξελληνίζον οὕτω τὸ ἐκφραστικώτατον ἐκεῖνο ἀνά μᾶς ἀδείαση τῇ γωνιά. Ὅλως ἰδιαιτέρα μεταφραστικὴ ἐμπειρία καὶ δεξιότης ἀπαιτεῖτο ὅπως ἐξελληνισθῇ ἡ παρισινὴ μάγκα! ἔπρεπε καὶ ὁ μεταφραστὴς, νὰ ᾔνοι μάγκας εἰς τὴν μετάφρασιν. Εἶναι δὲ λυπηρὸν ὅτι ἔχασε τόσον μεταγλωττισθὲν τὸ ὥραϊον τοῦτο δραματάκι, τὸ τόσον ἀπλοῦν καὶ συγκινητικόν, τὸ τόσον δημοκρατικόν καὶ διδακτικόν. Τὸ ἐσφαγίαν!

* *

Ἡ καὶ ὁ Λασσάλ ἐδῶ. — Θὰ ἔχωμεν ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος καὶ μία ψίχα γαλλικοῦ θεάτρου. Τρεῖς ἢ τέσσαρες βραδυναὶ θὰ τῆς περάσωμε μετὰ τὴν γαργαλιστικὴν γαλλικὴν μουσικὴν ἢ ὅποια σὲ χορεύει χωρὶς νὰ θέλῃς. ἐπὶ τοῦ καθίσματος σου, ὡς νὰ σὲ γαργαλᾷ κάμμιὰ ἑστὰ πόδια. Καὶ θὰ ᾔνῃ βέλαια, ὅλοι: αὐταῖς τῆς βραδυαῖς, παραγεμιστὸ τὸ θέατρον τοῦ Μπουκούρα ἀπὸ κόσμον ἀρσενικόν καὶ θηλυκόν καὶ οὐδέτερον ὅλον, ἀπὸ τῆς πλατείας μέχρι τοῦ ὑπερφύου. Λασσαλισταὶ καὶ Γρετισταὶ ἀπὸ τῶρα ἀνασκουμπόνονται ἐτοιμάζοντες πανηγυρικὴν ὑποδοχὴν ὑπὲρ τῆς Λασσάλ ἢ τῆς Γρετώ, καὶ οἱ στεναγμοὶ τῆς προβλεπομένης θεατρικῆς ἀπολαύσεως ἂν συνεπυκνούντο θὰ ἠδύναντο ν' ἀποτελέσωσιν ἀτμὸν δυνάμεως χιλίων ἴππων.

* *

Κατ' αὐτὰς εἶδομεν εἰς ρουμανικὴν ἐφημερίδα ὅτι ὁ Ρουμδὺνος ἠθοποιὸς Κρετσουλέτσος ἀποθανὼν ἀρῆκε περιουσίαν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Καὶ σεῖς ὦ Ἕλληνες ἠθοποιοί; . . .

Ὡ! σιωπάτε! κλείσθητε εἰς σιωπῆς σημεῖα,
Μ' αὐτὰ λαλεῖ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ ἀπεισισία!

* *

Φύρδην μίγδην, ἐπὶ σινικῶν παροψίδων ὑπῆρχον χαβάρια, σαρόλλαϊ, ἐλαίλι, χιορτέδες, ντολμάδες, γιοθάρλακια, μελιτζάνες, ντομάταις, κρέμας, γλυκισματα καὶ ὀπῶραι, κατῆφια, ἐκμεκ-καταῆφια, σαράϊ λομαῖδες, ταὺν-γιοκσοῦ, μουχαλεμπιά, γάλοι παραγεμιστοὶ, χανούμ μπουτοῦ, ἀπείρων εἰδῶν τουρσιά, στρεΐδια, μύδια, κτένια, σκουμπριά παραγεμιστὰ καὶ ἄλλα διάφορα φαγητὰ τῆς καθ' αὐτὸ τουρκικῆς μαγειρικῆς, καὶ ἄλλα ποικιλώτατα ὀρεκτικά, γλυκίσματα, ἢ ἐπιδόρπια, ὧν οὐκ ἦν ἀριθμὸς.

Αἱ μαῦραι αἵτινες παρέθεσαν τὸ παράδοξον αὐτὸ δεῖπνον ἐν ἡμικυκλίῳ τεταγμέναι καὶ ὡς ἀγάλματα ἐκ μέλανος πορφύρεου ἀκίνητοι, ἐβλεπον τρωγούσας τὰς χανούμ, αἱ ὅποιαι ἐβουτοῦσαν τὰ λευκὰ δάκτυλά των εἰς ροδόχροα πινάκια, καὶ ἔπερναν ἀπὸ κάθε πιάτο μιὰ βούκα, βυθίζουσαι τὰ τεμάχια εἰς τὸ ἄλς, εἰς τὸ καρύκευμα, εἰς ταῖς σάλτσαις, ἔπειτα σπογγίζουσαι ἐπὶ μακροῦ βαμβάκερου ὑφάσματος ἡπλωμένου ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῶν καὶ γελῶσαι γέλωτα ἡχρῶν.

Δὲν ἦτο τόσῳ δεῖπνον αὐτὸ ὅσον τάγισμα πτηνῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὅπου τύχη ραμψίζόντων καὶ ἐκ διαλειμμάτων κελαιδούντων.

Ὁ μικρὸς Ἀλῆς εἶχε καταβῆ ἀπὸ τοῦ λέοντός του καὶ ἔτρωγε παρὰ τὴν μητέρα του, ὁ δὲ Σαῖτ, ὅστις ἠσθάνετο ἐγγίζουσιν τὴν ὥραν τῆς ἐσπερινῆς εὐωχίας του, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κοίτην του, ὅπου ὁ φίλος του Μπεσῆρ οὐδέποτε πα-

Μεταξὺ δύο ἐν τῇ θεάτρῳ, κατὰ παράστασιν ἑλληνικὴν, ὅπου δὲν ὑπάρχει πλῆθος θεατῶν :

— Οἱ καὶ μὲνοι οἱ δικοὶ μας, νᾶταν ἡ Λασσάλ θὰ τὸ βλεπες γεμάτο.

— Je le crois bien ; quand il y a Lassalle la salle est pleine ! ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος φρικωδῶς καλὰ μπουρίζων.

* *

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΑΛΟΝΑΚΙ

Μᾶς ἤρρεσεν ἡ ἰδέα τῆς αὐτοσχεδιάσεως φιλολογικοῦ σαλονιοῦ, ὅπου φαιδρὸς ὁμιλος φιλομαγῶν λογίων συνέρχεται καὶ διέρχεται, καθὼς λέγει ἡ ἀ' Ἐφημερίς: «Θυμήρεις τινὰς ὥρας, διὰ συζήτησιν φιλολογικῶν, ἀνεκδοτικῶν διηγήσεων, ἔστιν ὅτε καὶ ἀπαγγελίας στίχων. Ἐτι δὲ περισσώτερον μᾶς ἤρρεσε τὸ ἐν αὐτῷ παιγνιωδῶς ἰδρῶν μεταφραστικὸν διαγώνισμα, οὗ ἡ ἀ' Ἐφημερίς παραθέτει τοὺς νοστήμους καρπούς τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς. Ἐν ἐνὶ τῶν φύλλων αὐτῆς, ἡ νέαν ζωὴν καὶ δυνάμιν ἀνακτησαμένη συνάδελφος, δημοσιεύουσα δύο μεταφράσεις ποιητικοῦ μαργαρίτου ἐκ τῆς γαλλικῆς προτάσσει τὰς :

Ἀγνωστὸν εἶναι τὸ ἀνέκδοτον τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου ποιητοῦ, ὅστις παρουσιάσθη ποτὶ εἰς τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ, μὴ γενόμενος δὲ δεκτὸς ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου του τρεῖς στροφάς καὶ ἀπέστειλεν αὐτάς πρὸς τὸν μέγαν ποιητὴν, οὗτος δὲ ἰδὼν τὸ κάλλος τῆς ποιήσεως οὐ μόνον ἀμέσως ἐδέχθη τὸν γράψαντα ἀλλὰ καὶ σὺν ἀδελφῶν τὸν ἀπεκάλεσε καὶ ἐφρόντισε νὰ τῷ δοθῇ θέσις καλὴ.

Τὸ ποιημάτιον τοῦτο μετέφρασεν ὁ κ. Λαφφὼν, ὁ ἔμμουσος Γάλλος πρόξενος, ἐκ τῶν κυριωτέρων ἐταίρων τοῦ ἐν τῇ γνωστῇ αἰθούσῃ ἐκλεκτοῦ ὁμίλου. Κατὰ σύμπτωσιν ὅμως εἶχε μεταφράσει αὐτὸ καὶ ἄλλος τῶν ἐταίρων συνάδελφος διακεκριμένος, ὅστις ὥρας τινὰς τῆς δημοσιογραφικῆς σχολῆς του ἀφιέρει εἰς τὰς Μούσας μετὰ χάριτος καὶ καλαισθησίας, νοιῇ ἀνεγνωρισμένης. Τότε κατὰ πρότασιν τοῦ ν. Γουμαλίκ, ἀπεφασίσθη νὰ δημοσιευθῶσιν ἀμφοτέραι ἀ μεταφράσεις, μετὰ παραθέσεως τοῦ κειμένου, ἵνα οὕτω κρίνῃ τὸ δημόσιον τίς ὁ ἀποδώσας κάλλιον τοὺς ὥραίους πρὸς τὸν Οὐγκώ στίχους.

ῥέλειπε νὰ τῷ παραθέτῃ, δύο ὥρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὥραϊον, παχύτατον πρόβατον.

Ἡ ἀφιξὶς τῆς Φατιμέ δὲν διέκοψε παντάπασιν τὸ δεῖπνον, ἀλλ' αἱ ἀντίζηλοι αὐτῆς τὴν ἐδέχθησαν μεθ' ἱκανῆς ψυχρότητος.

Ἡ Μπεσμέ καὶ ἡ Ζαϊδὲ ἐξ ὁρμεμφύτου ἐδυοπίστουν πρὸς αὐτὴν, ἡ δὲ Βάγια ἔτι περισσώτερον.

Ἡ ὑπερησάσα χανούμ ἐκάθησεν εἰς τὴν φυλαχθεῖσαν δι' αὐτὴν θέσιν, ἡ δὲ ἀκολουθοῦσα αὐτὴν Μαλκούμ, ἐπρόφθασε, πρὶν ἢ γονατίσῃ πρὸ τῶν ποδῶν της, ν' ἀπευθύνῃ ἱκετευτικὸν βλέμμα πρὸς τὴν Βάγιαν.

— Δὲν εὐχαριστεῖσαι καθόλου μαζὶ μας, Φατιμέ χανούμ, εἶπε νοχελῶς ἡ Μπεσμέ, διότι προτιμᾷς τὴν συντροφιά τοῦ Μπεσῆρ ἀντὶ τῆς ἰδικῆς μας.

— Ἀπατάσαι, Μπεσμέ χανούμ, ἀπεκρίθη ξηρῶς ἡ Φατιμέ. Ἐμεῖνα εἰς τὸ διβάνι διότι ἡ ἀλαῖκ μου ἔπραξε σφάλμα καὶ ἤθελα νὰ τὴν διορθώσω.

— Νὰ μὴν τὴν εἰδεις πάλι ; ἀνέκραξεν ἡ Βάγια.

— Τί σὲ μέλει ; ἠρώτησεν ἡ Φατιμέ προσβλέπουσα τὴν Μαροκηνὴν μετ' ὀφθαλμούς ἐν οἷς ἔλαμπε ψυχρὰ μοχθηρία. Μήπως δὲν εἶναι ἰδική μου ἡ δούλη μου ; καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κάνω, τι θέλω ;

— Ἡ Μαλκούμ εἶναι τοῦ ἐνδόξου μας παστᾶ, εἶπε ζωηρῶς ἡ Βάγια. Ἐκεῖνος μόνος εἶναι κύριος ἐδῶ . . . καὶ κύριός σου ἐπίσης, Φατιμέ χανούμ.

Ἡ α' Ἐφημερίς, ἥτις ἐξέλεγε ἵνα δημοσιεύσῃ τὰ τοῦ διαγωνισμοῦ, ἐκπληροῖ τὴν ἐντολήν μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως.

Καὶ πρῶτον ἰδοὺ τὸ πρωτότυπον ποίημα :

Si tu voyais une anémone
Languissante et prête à périr,
te demander comme une aumône
une goutte d' eau pour fleurir ;

Si tu voyais une hirondelle
un soir d' hiver te supplier,
à ta vitre battre de l' aile,
demander place à ton foyer ;

L' hirondelle aurait sa retraite
L' anémone sa goutte d' eau ;
pour toi que ne suis-je, ô poète
Ou l' humble fleur, ou l' humble oiseau !

Αἱ μεταφράσεις ἔχουν ὡς ἐξῆς :

Ἡ τοῦ κ. Λαφῶν

Ἡ ἑτέρα

Ἄν ἔβλεπες μὴ ἀνεμώνη
Ποῦ κινδυνεύει νὰ χαθῇ
Νὰ σοῦ ζητῇ μὴ στάλα μόνη
Νερό, μὴ στάλα νὰ σωθῇ,

Ἄν ἔβλεπες μὴ ἀνεμώνη
ἀπότιστη, γλωμὴ νὰ γύρῃ
καὶ γιὰ ἄλεημοσύνη μόνη
σταλά νερό νὰ σοῦ ζητῇ

Ἄν ἔβλεπες χελιδονάκι
Τὸ τζάμι σου, ὅτ' ἦν παγωνιά,
Νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ φτεράκι,
Νὰ σοῦ ζητῇ φιλοξενιά,

Ἄν χελιδόνι σοῦ χτυποῦσε
μὲ τὸ φτερό τὸ παραθύρι,
χειμῶνος νύχτα, καὶ ζητοῦσε
κοντά σου μὴ γωνιά ζεστή,

Δὲν θ' ἄφινες τὴν ἀνεμώνη
Νὰ μαρυνθῇ χωρὶς νερό,
Δὲν θ' ἄφινες τὸ χελιδόνι
Νὰ τοῦ παγώσῃ τὸ φτερό.

Θεὶ νᾶδινες ὅτ' ἦν ἀνεμώνη
λίγο νερό ν' ἀναστηθῇ,
θεὶ νᾶδρινε τὸ χελιδόνι
θέσι κοντά σου νὰ σωθῇ !

Ὡ ποιητά μου ! πὲ γιὰ ὅσα
Δὲν εἶνε τρόπος νὰ γενῶ
Ἀπὸ αὐτὰ τὰ δυὸ τὸ ἓνα
Ἡ λουλουδάκι ἢ πτηνὸ ;

Γιατὶ δὲν εἶμαι τὸ καυμένο
τὸ λούλουδο κ' ἐγώ, γιατί
τὸ χελιδόνι τὸ χαμένο
γιὰ σὲ δὲν εἶμαι, ποιητὴ ;

Ἄλλοις ἀπέχομεν νὰ ἐκφράσωμεν γνώμην. Τὸ κοινὸν ἀνεπηρέστως ὡς κρίνῃ ποία εἶνε ἡ ἐπιτυχέστερα μετάφρασις »

Καὶ τὰυτὰ μὲν ἐν τῇ πρώτῃ συνεδρίᾳ τοῦ φιλολογικοῦ σαλονιοῦ, ἐν δὲ τῇ ὀυτέρᾳ, ἐτέθη μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαγωνισθέντων καὶ δευτέρων διαγωνίσμα, ἡ μετάφρασις τοῦ κατωτέρω ποιηματίου τοῦ Henri Mürger, τοῦ συγγραφέως τῶν Scènes de la Vie de Bohème. Πρῶτος μετέφρασε καὶ ἀπήγγειλεν αὐτὸ ὁ συνάδελφος, δεύτερος δ' ὁ κ. Λαφῶν.

Ἰδοὺ τὸ πρωτότυπον :

Vous en rirez, pour en faire sourire
les gens à qui vous irez le conter ;
mais je vous aime et j' aime à vous le dire,
ne dussiez-vous pas même m' écouter.

De cet amour j' ignore l' origine ;
mon âme plus tard doit peut être en souffrir,
mais ma blessure aimera son épine,
Il est des maux, qu' on a peur de guérir.

Pour quelques mots échangés à voix basse,
pour un instant auprès de vous passé,
dans mon chemin j' ai retrouvé la place,
où mes vingt ans autrefois m' ont laissé,

Jeunesse, amour, poésie, espérance,
j' ai reconquis ce que j' avais perdu ;
c' est bien le moins qu' avec vous je dépense
tout le trésor que vous m' avez rendu.

Ἰδοὺ καὶ αἱ μεταφράσεις.

Μετάφρασις τοῦ κ. Ι. Κ.

Μὲ γέλοια ὅσῳ καὶ νὰ πᾶς νὰ τὸ διαλαλήσῃς,
Διὰ νὰ σοῦ χαμογελοῦν ποῦ θὰ τ' ἀκούσῃ ἄλλοι,
Ἐγὼ τὸ λέγω, σ' ἀγαπῶ, καὶ κάμ' ὅπως νομίσῃς,
Μὰ δ' ἀγαπῶ, τρελλαίνομαι νὰ σοῦ τὸ λέγω πάλι.

— Καὶ δικός σου, ἂν καὶ χίλιαις φοραὶς ἐλησμόνησες ὅτι τοῦ ἀνήκει, ἀνταπήντησε δριμέως ἡ δέσποινα.

Ἡ Βάγρια ὠχρίασεν, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε ποσῶς εἰς τὴν κήρυξιν ταύτην τοῦ πολέμου.

Προσέβλεπε τὴν Μαλκούμ, ἥτις ἐκράτει τὴν προχόνην διὰ νὰ χύσῃ νερόν εἰς τὰς χεῖρας τῆς κυρίας τῆς, καὶ μόλις συνεῖχε τὰ δάκρυά της.

Ἡ ἀλαῖα ἦτο κακότητος κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, διότι ἐπαπατήσῃ καὶ τὸ νερόν ἐχύθη εἰς τὸ ἀντερι τῆς Φατιμέ.

— Σκύλας γέννημα, ἀνέκραξεν ἐμμανὴς ἡ χανούμ, αὕτη τὴ φορὰ θὰ τιμωρηθῇ καθὼς σοῦ ἀξίζει. καὶ ἐγὼ θὰ σὲ διορθώσω.

Μπεσὴρ, δός μου τὸ κουρμπάτσι σου.

Τοῦτο ἠθέλε καὶ ὁ εὐνούχος, διότι ἐδυσπίστει κατὰ τῆς ἀλαῖα, ὅφ' ὅτου τὴν συνέλαβεν ὀπισθεν τῆς αὐλαίας τοῦ διβανίου ὅπου ἐδέχετο τὰς ἐπικινδύνους ἐκμυστηρεύσεις τῆς Φατιμέ. Ἐνεχειρίσας προθύμως τὸ κουρμπάτσι εἰς τὴν χανούμ, ἥτις τὸ ἤρπασε μετὰ δυνάμεως ὅλως ἀνδρικήας καὶ τὸ ὕψωσε κατὰ τῆς Μαλκούμ πρηνούς πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς.

Ἡ Βάγρια δι' ἐνός καὶ μόνου, πηδήματος ἀνηγέρθη.

— Δὲν θὰ τὴν κτυπήσῃς αὕτη τὴ σκλάβά, εἶπε μετὰ φωνῆς συγκεκνημένης.

— Ποιὸς θὰ μ' ἐμποδίσῃ; ἠρώτησεν ὑπεροπτικῶς ἡ Φατιμέ.

— Ἐγώ.

— Σὺ ! καὶ ποία εἶσαι, σὺ καὶ μὲ δίδεις διαταγὰς ; Μὴ

ζητιάνα ποῦ τὴν περιμάζεψε στὸ χαρέμι τοῦ ὁ πασσᾶς μας, μεσ' ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα τοῦ Μαρόκου.

— Εἶμαι ἴση μὲ σέ, Φατιμέ χανούμ, εἶμαι καθὼς καὶ σὺ νόμιμος σύζυγος τοῦ Ρουστεμ καὶ ὀμιλοῦσα καθὼς ὀμιλεῖς δὲν ὑβρίζεις ἐμὲ μόνην, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐνδοξον αὐθέντην μας.

Οὕτω ἀπαντῶσα, ἡ Βάγρια δὲν εἶχε βεβαίως ὑπολογίσει τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων τῆς· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ εὐνοϊκωτέραν στιγμὴν ὅπως ἐπικαλεσθῇ τὴν ἰσχύν τοῦ παντοδυνάμου κυρίου τῆς, διότι καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἐπρόφερε τ' ὄνομα τοῦ, ἡ θύρα τοῦ σελαμλίκου ἠνοιχθῇ, καὶ ὁ πασσᾶς ἐνεφανίσθῃ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, προπορευομένων καὶ ἀκολουθούντων τῶν εὐνούχων αὐτοῦ.

Ὁ ἄρχων οὗτος ἦτο ἀνὴρ ὥσει τεσσαρακοντούτης, μέτριος τὸ ἀνάστημα, βραχὺς μᾶλλον, εὐρύωμος, εὐρωστος, ἀλλὰ πρόωρον πᾶσων πολυσαρκίαν.

Εἶχε κοντόχονδρον τὸ πρόσωπον, μεγάλην τὴν ρίνα, ζωηροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς, μαύρην καὶ δατεῖαν τὴν γενειάδα, ἐρυθρὰν τὴν χροιάν, βαρὺ τὸ βάδισμα.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἦτο ὁ ἀληθὴς τύπος τῆς ὀθωμανικῆς φυλῆς, τῆς ὅσον οἶόν τε ῥωμαλέας. Ἀπὸ αἰώνων μίαν γαλλικὴ παροιμία λέγει fort comme un Turc (δυνατὸς ὡς ὁ Τούρκος) καὶ ποτὲ παροιμία δὲν ὑπῆρξεν ἀληθεστέρα. Ἄλλ' εἶχε τοῦτα τὸ κοινὸν μετὰ πάντων σχεδὸν τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ, ὅτι ἑστειροῦτο ἀπολύτως λεπτότητος καὶ μεγαλόπρεπείας ἔτι.

Αἱ ἀριστοκρατικαὶ αὐταὶ ἀρεταὶ εἶναι σπανιώταται ἐν

Πώς μου 'γεννήθη 'ς τὴν καρδίᾳ δὲν ἔμπορῶ νὰ κρίνω
Τὸ πάθος μου ἀργότερα 'μπορεῖ νὰ μὲ πεθάνῃ
Μὰ ἡ πληγὴ μου θ' ἀγαπᾷ τ' ἀγκάθι τῆς ἐκείνου,
Γιατ' εἶν' καὶ πονοὶ ποῦ κανεῖς φοβᾶται νὰ τοὺς γιάνῃ.

Μὲ δυὸ λογάκια, τῆς λαλιᾶς τῇ μαγικῇ σου γλύκα,
Κρυφά, κοντά σου μιὰ στιγμὴ — θὰ τὴν θυμᾷμ' αἰώνια —
'Βρῆκα 'ς τὸ μαῦρο δρόμο μου, τῇ θέσι πάλι 'βρῆκα,
Ποῦ μ' ἀπαράτησαν ποτὶ τὰ εἰκοσὶ μου χρόνια.

Μ' ἔκαμες νειότη, ἔρωτα καὶ ποίησι κ' ἐλπίδα,
Αὐτὰ ποῦ ἔχασα ἀγ' αὐτὰ νὰ ταῦρω πάλι πίσω·
Τ' εἶναι γιὰ μένα τώρα πιά, ποῦ τέτοια ἀνάστασ' εἶδα
Τὸ θησαυρὸ ποῦ μ' ἔδωκες μαζὶ σου νὰ σκληρῶσω ;

Μετὰφρασις τοῦ κ. Λαφφών.

Θὰ πᾶς μὲ γέλοια νὰ τὸ 'πῆς γιὰ νὰ γελάσουν κι' ἄλλοι
'Σὰν μάθουν πῶς ὁ δύστηνος τολμῶ νὰ σ' ἀγαπῶ·
Μὰ ἡ ψυχὴ μου βρίσκειται 'στὲ παραχῇ μεγάλη
Κι' εἶτε μ' ἀκούσης εἶτε μὴ, μὲ σπρώχνει νὰ στὸ 'πῶ.

Αὐτὴ ἡ φλόγα μέσα μου δὲν ξέρω πῶς ἐφάνῃ,
Καὶ τῆς καρδίᾳς μου σὲ κακὸ φοδοῦμαι πῶς θὰ βγῇ,
Μὰ εἶναι καὶ βάσανα κανεῖς ποῦ τρέμει νὰ τὰ γιάνῃ,
Καὶ θ' ἀγαπᾷ τὰγκάθι τῆς ἡ μαύρῃ μου πληγῇ.

Μὲς τῇ ψυχῇ μου τὰκρυφα — θὰ τὸ θυμοῦμ' αἰώνια,
Τὰ λόγια 'ποῦ μιλήσαμε μὲ χαμηλὴ φωνή,
Γιατὶ μ' ἐξαναφέρανε 'στὰ εἰκοσὶ μου χρόνια,
Καὶ ἡ ζωὴ μου ἔλαμψε ποῦ ἦτο σκοτεινὴ.

Ἐρωτα, νειότη, ποίησι καὶ χαρραυγῆς ἀχτίδα.

Ὅλα μοῦ τὰ ἐχάρισες σ' ἀνέλπιστο καιρὸ,
Δὲν εἶναι δικαίω λοιπὸν νὰ ζῶ μὲ τὴν ἐλπίδα,
Νὰ χύσω στὰ ποδάρια σου αὐτὸ τὸ θησαυρὸ ;

Ἡ α' Ἐφημερίδῃ ἀφίνει καὶ πάλιν ἀνεπηρέαστον τὴν κρίσιν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς καὶ προκαλεῖ τὴν κρίσιν τοῦ δημοσίου διὰ ψηφοφορίας. Ἐπειδὴ ὅμως τοιαύτῃ κ α θ ο λ ι κ ῇ ψηφοφορίᾳ μπορεῖ νὰ βγῇ στραδὴ, καθὼς τόσαι ἄλλα: καθολικαί, ὁ αἰ' αμπαγᾶς σπεύδει νὰ τὴν προλάβῃ καὶ μὲ γνώμην ἀλαθίτου Πάπα ἀποφαίνεται ὅτι εἰς μὲν τὴν μετὰφρασιν τοῦ πρώτου ποιήματος ἐνίκησεν ὁ κ. Ἰωάννης Καμπούρογλος, ὁ τῆς Ν ο ῦ ν α ς τοῦ αἰ' αμπαγᾶς, διότι αὐτὸς εἶναι, ὅσῳ καὶ ἂν ἐκρυβούντανε, εἰς δὲ τὴν τοῦ δευτέρου ὁ κ. Λαφφών, ὁ ἄλλοτε, διὰ τῆς συνεργασίας του, τηλόθεν, ἐκ Φιλίππουπόλεως, καὶ τοῦ «Ραμπαγᾶ» τὰς στήλας τιμήσας, ἂν καὶ εἰς μερικὰ μέρη ἡττᾶται ὑπὸ τῆς τοῦ Γιάγκου μεταφράσεως, ναθὼς φέρ' εἰπεῖν, ἐν τῇ τελευταίᾳ στίχῳ: «Νὰ χύσω στὰ ποδάρια σου αὐτὸ τὸ θησαυρὸ», ὅπου δὲν ἔχουν λόγον ὑπάρξεως τὰ ποδάρια τὰ ὅποια, καὶ ἂν ὑπῆρχον, ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ κομψοποιηθῶν ὀνομαζόμενα πόδια. Εἰς τρόπον ὥστε ἡ νίκη, ἐν τῇ δευτέρῃ μετὰφραστικῇ διαγωνίσματι, μένει ἀμείροπος. Ὁ κ. Λαφφών κερδίζει ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ποιήματος ἀλλὰ χάνει φθάνων εἰς τὰ πόδια, ὅπου ὁ Καμπούρογλος τοῦ βγαίνει τ ρ ι κ λ ο π ο δ ι α !

Ραμπαγᾶς

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Μεγαλοπρεπῶς ἐτετέλεσθησαν ἐν Φιλιατρῶς οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἐπ' ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ αὐτόθι διακρινομένου κ. Ἀ ν α σ τ α σ ί ο υ Π υ ρ ο μ ᾶ λ η, καθηγητοῦ, μετὰ τῆς ἀξιεράστου καὶ θελκτικῆς δεσποινίδος Ὁ λ γ α ς Γ. Κ ο ρ ω ν α ί ο υ. Οἱ ἐνταῦθα ἀπειροπληθεῖς φίλοι του εὗχονται νὰ κυλίσῃ γρήγορα γρήγορα ὁ χρόνος τῆς μνηστείας καὶ ὁ Ἰμνέναιος νὰ συνδέσῃ τὸ ταιριαστὸν τοῦτο ζεῦγος διὰ τῶν γλυκερῶν δεσμῶν του. Τὸ πολὺ πολὺ μέχρι τοῦ Πάσχα τοῖς διδουν διορίαν, ὥστε μὲ τὰ κόκκινα αὐγά νὰ φάγουν καὶ τὰ κουφέττα τοῦ γάμου των !

Παρελθόντ' φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφεῖῳ τοῦ «Ραμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.

Τουρκία, ὅπου ἡ εὐγένεια εἶναι ὅλως προσωπικὴ, ὅπου ὁ υἱὸς μεγάλου βεζίρου δὲν κληρονομεῖ οὔτε τὸν τίτλον, οὔτε τὸ ὄνομα καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ ὅπου ἡ ἐξουσία περιέρχεται πολλὰκις εἰς ἄφθ'ρας τέως ἀφανεῖς.

Ὁ Σουλτάνος εἶναι ὁ μόνος ἀνὴρ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ ὅστις δύναται νὰ ἐμὴλῃ περὶ τῶν προγόνων του. Ἡ γενεαλογία του ἀνέρχεται αὐθεντικῶς μέχρι τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, καθ' ὃν ἔζη ὁ θεμελιωτὴς τῆς δυναστείας Ὁσμαν.

Καὶ πάλιν ὅμως, ἔγεννήθη καθὼς πάντες οἱ προπάτορες αὐτοῦ, ἐκ δούλης, διότι οὕτω τὸ θέλει ὁ διοικῶν τοὺς Ὁσμανλῆδας νόμος.

Λοιπὸν ὁ Ῥουστέμ ἦτο υἱὸς τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἦτο δημιουργημα ἐκυτοῦ, καθὼς λέγομεν ἐν Εὐρώπῃ.

Ἦρχισεν ἀπὸ μπουσταντζῆς, ἦτοι κηπουρὸς, εἰς τὸ παλαιὸν σεράϊ. Ἐπειτα, ἐλκύσας τὴν προσοχὴν ὑπουργοῦ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης, ἐνὸς μουσίρη, εἰσῆλθεν εἰς τὸ σῶμα τῶν θεραπόντων τῶν ἀνακτόρων, οἵτινες λέγονται τσογλάρια καὶ διέτρεξε ταχέως τὸ στάδιόν του.

Πρέπει νὰ εἰπώμεν ὅτι ἦτο τολμηρὸς, θρασὺς, νοήμων καὶ πεπρωκισμένος εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν διὰ τῆς πονηρίας καὶ περισκέψεως αἵτινες διακρίνουσι τοὺς Ἀνατολίτας.

Εἶχε βεβαίως καὶ τινα λίαν διαδεδομένα παρὰ τοῖς συμπατριώταις αὐτοῦ ἐλαττώματα.

Ἦτο σκληρὸς πρὸς ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, ἀπολυταρχικός καὶ ἰσχυρογνώμων, ἀγέρωχος, ὑπερόπτης, μικρὸς τὸ φρό-

νημα καὶ περιορισμένων ἰδεῶν ἄνθρωπος· περιεφρόνει δὲ βαθεῶς τοὺς Εὐρωπαίους, ἢ, κάλλιον εἰπεῖν, πάντα τὰ ὄντα ὅσα δὲν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ πρεσβεύωσι τὴν θρησκείαν τοῦ Μωάμεθ.

Καὶ ὅμως εἶχε ζήσει πολὺ μετὰ τῶν ἀπίστων καὶ ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν. Ἦναγκάζετο μάλιστα, ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς αὐτοῦ ἐπανόδου εἰς Κωνσταντινούπολιν, νὰ διατηρῇ μετὰ τινῶν ὑψηλῆς περιωπῆς χριστιανῶν σχέσεις ἐπιβαλλομένας ὑπὸ τῆς ἐπισήμου αὐτοῦ θέσεως, καὶ ὑπεκρίνετο μὲν τὸν φιλόφρονα πρὸς αὐτοὺς ἀλλ' ἐνδομύχως τοὺς ἀπεστρέφετο, τοὺς ἐβδελύσσετο.

Ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ὁ Ῥουστέμ δὲν ἦτο πολὺ ἀπαιτητικὸς κύριος.

Μολονότι ἐνέμενεν εἰς τὰ παλαιὰ ἔθιμα καὶ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν πεπολιτισμένων Ὁσμανλίδων οἵτινες ἐπιτρέπουν εἰς τὰς γυναῖκάς των νὰ φοροῦν ὑποδήματα καὶ νὰ κάμνουν ἐπισκέψεις εἰς τὰς ἐν Πέρᾳ δεσποίνας καὶ δεσποινίδας τῶν φράγκων, οὔτε τὰς συζύγους του οὔτε τὰς δούλας του κακομετεχειρίζετο.

Τὸ χαρέμι του δὲν ἦτο παντάπασι σωφρονιστήριον· ἤρκει δὲ μόνον νὰ τηρῶνται ἀπαρεγκλίτως οἱ νόμοι οὓς ἤρέσκετο νὰ θέτῃ καὶ ἐφέρετο ὡς ἀρκούντως ἀγαθὸς δεσπότης.

Ἐγίνωσκον ὅτι, ἐν περιπτώσει σοβαρᾶς παραβάσεως, θὰ ἦτο ἀδυσώπητος, καὶ ἤρκει ὁ ἐκ τῆς ὀργῆς του φόβος ὅπως ἕκαστος περιορίζεται εἰς τὸ καθήκον του. (ἀκολουθεῖ).